

GEO CĂLUGĂRU

Geo Calugaru

Poet, prozator, eseist, membru al U.S.R. și al U.Z.P.R. Născut la 27 ianuarie 1942, în orașul Mărășești, județul Vrancea, în familia Ana (din Corbița, Vrancea) și Dumitru Călugăru (din Strâmba-Jiu, Turceni, Gorj). A absolvit Facultatea de Filologie a Universității București (1966), ulterior și Facultatea de Ziaristică București. A activat timp de șase ani ca profesor la școli din județul Călărași, apoi director adjunct al Bibliotecii „Nicolae Labiș” a Casei de Cultură a Ministerului de Interne (1972- 1990). Redactor la publicațiile „Poliția Română” și „Pentru Patrie” (1990-2001), director al aceleiași Bibliotecii a Casei de Cultură a Ministerului de Interne, până la pensionare (30 iunie 2004). A publicat sute de reportaje, comentarii, interviuri, a organizat zeci de activități cultural-artistice, a moderat lansări de cărți, simpozioane, dezbateri.

Se preocupă de activitatea Cenaclului literar „Octavian Goga”, fiind membru activ al Ligii Culturale „Fiii Gorjului”. Colaborări: „Poliția Română”, „Pentru Patrie”, „Dimineața”, „Curtea de la Argeș”, „Oglinda Literară” și altele. Este inclus în Antologia „Oglinzi retrovizoare”, Editura „Perpessicus”, București 2002, (interviuri); Almanahul revistei „Pentru Patrie”, etc.

Opera: „Era o frunză” (poezii) - 1971; „Focul pământului” (proză pentru copii) - 1986; „Printul năzuos” (proză pentru copii) - 1988; „Vânăre de vânt” (poezii) - 1995, „Anotimpul iertării” (poezii) - 1996, „Amară-dulce răstignire” (poezii) - 1997; „Țara lui Talmeș-Balmeș” (proză pentru copii) - 1998; „Clipa singurătății” (poezii) - 1998; „Remember Ioan Tecșa” - 2001, „Capricii” (poezii) - 2001, „Farmecul luminii - itinerar critic actual” - 2005; „Confesiunile unui terorist” (proză polițistă) - 2005; „Femeia fluture de floare” (poezii) - 2005; „Toma Caragiu - magicianul” - 2006; „Răsfrângeri lirice” (poezii) - 2008.

APROAPE-I DUMNEZEU

Vă îmbrățișez cu flori de lumină,
Aici și acum, într-un loc, respirând iubire.
Sunt al tuturor ce sunt sau ori să vină,
Frigul s-alunge și să aprindă-n privire,
Candelă frumosului și iubirii de aproape.
Este singura mângâiere, ce ne mai rămâne,
Când, securea urii vor unii s-o dezgroape.

E sfântă sudoarea din care se naște pâine.
Lupii au pândit și-or mai pândi mioare,
Miei sacrificați, în numele-Nvierii.
Aproape-i Dumnezeu. E-n fiecare floare,
Răsărind pe pânză chemarea mângâierii...

E-n sufletele noastre, sublimă sărbătoare.

CANDORI

Zâmbetul unui copil
A coborât Cerul
Cât să-l atingă.
Un măr a căzut
Se leagănă golul
Până îl umple alt fruct...

ICOANA

Oricât e omul de sărac,
Tot are-n casă o icoană.
Îi este sufletului leac
Și vindecare pentru rană.

I se închină când se culcă,
Îngenunchind la ea, smerit.
Simte înlăuntru-i, cum că-i
De Maica Domnului iubit.

De pe pereții cu icoane,
Lumina-le, dulce, vie parcă,
Blând te-nvăluie, Icoane
Și cu sfințenie te-ncarcă...

Oricât e omul de sărac,
În casă, tot are o icoană
Să-i fie sufletului leac
Și alinare dulce pentru rană.

ÎN DESTIN MI-E SCRIS

Cât mai port în suflet vis,
Tuturor le spun, să știe,
Că nu voi fi ușor ucis.
Nu sunt un tigru de hârtie.

Cât în destinu-mi e înscris,
Să dărui zâmbetul, ori o floare
Nu voi fi prea în curând ucis,
Măcar că, lesne, azi se moare.

Cu toată ființa-mi am decis:
Cât încă vie mi-e speranța,
Să nu fie chip, să fiu ucis-
Nimic să-mi tulbure balanța.

Fără-ndoială, Tu Doamne ai decis
Să am în suflet munți de dor,
Să mă vegheze, să nu fiu ucis,

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Cât trec prin viață...visător.

LUMINA OCHIULUI CERESC

Ne-am adunat aici, să fim
De parte de tot ce-i lumesc;
Măcar o clipă să simțim
Lumina ochiului ceresc.

Nimic în viață, nu se-ntâmplă
Și așa ne pare că-i firească,
Însuși, gândul de sub tâmplă
E, din lumina ochiului ceresc.

Când totul în jur se năruiește
Și amețit mă-mpleticesc,
O sevă simt cum mă-ntărește:
Lumina ochiului ceresc.

Sub veghea ei venim pe lume,
Semințele la viață se trezesc,
Cu o menire a lor, anume
Sub lumina ochiului ceresc.

Aici, ni se dezvăluie o taină,
În fața căre-i, mă uimesc;
Învăluită-n o regală haină,
Lumina ochiului dumnezeiesc.

Dumnezeu e însuși Duhul,
Din care, miracolele cresc
Și se pătrunde, în adânc văzduhul
De lumina ochiului ceresc.

VIAȚA ESTE DAR SUPREM

Viața ne este, Doamne, darul Tău suprem,
Să ne-o iubim. E tot ce ne rămâne -
Și, să nu uităm că fiii Tăi suntem,
Apărați de semnul făcut de mama-n pâne.

De la Tine, Doamne, avem lumina minții -
Să ne arate calea iubirii pentru aproape,
Ca biruință sacră și legământ credinții,
Față de Tine, Doamne, avându-te sub pleoape.

Tu, Doamne, îmi însuflețești, cu har, cuvântul,
La semeni s-ajungă, lumină, ne-ntinat,
Ca iubirea, ce-o are, pentru noi, Preasfântul
Și, nemărginirea de gând, ce mi s-a dat.

Îmi voi duce, Doamne, crucea mai departe -

Călăuzit mereu, de undeva, de Sus,
Înspre tărâmul de lumină, fără moarte,
Chemat acolo, de Fiul Tău, Iisus.

URCUȘ DE GOLGOTE

Pentru ca locuibil Infernul să fie -
Au trebui să se nască în lume poeții;
Uimirea lor, candoare de copil, azurie
Luându-și limpezimea din roua dimineții,
Asalt le e gândul, de spații stelare,

Răsărituri de soare din a lumii începuturi -
Odihnă, nicidecum, el, poetul, nu are;
Mireasmă-i țesută din zboruri de fluturi,
Albastră măiastră, grăunțe de lut -
Nicidecum bănuț-n Cuvânt - Început -

E glas de tăcere-n grai omniprezent -
Secunda ce ține vecia, atent...
Când cerul ne frânge și lutul ne doare,
Urcuș de golgote-i poetul, și zare...

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*